

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ

Гж 1. 140/14
02. априла 2014. године
Н о в и С а д

У И М Е Н А Р О Д А

Апелациони суд у Новом Саду у већу судија Снежане Кеџман, председника већа, Љиљане Влајковић Смук и Драгане Штрбац, чланова већа, у правној ствари тужиоца П. Д. из Ч., Ул. .... бр. ..., кога заступа Д. Ж., адвокат у С., против туженог ДОО „Б.“ из Ч., Ул. ... бб, кога заступа Ш. З., адвокат у Н. С., ради поништаја, одлучујући о жалби туженог против пресуде Основног суда у Сомбору посл. бр. П1.686/13 од 15.10.2013. године, на седници од 02.04.2014. године, донео је

П Р Е С У Д У

ДЕЛИМИЧНО се ПРЕИНАЧУЈЕ пресуда Основног суда у Сомбору посл. бр. П1. 686/13 од 15.10.2013. године у делу одлуке о трошковима поступка, тако што се обавезује тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 44.250,00 динара (уместо у износу од 93.750,00 динара) у року од 8 дана под претњом принудног извршења, док се одбија жалба туженог у преосталом делу и првостепена пресуда ПОТВРЂУЈЕ у преосталом делу.

Одбија се захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом усвојен је тужбени захтев, па је поништено као незаконито решење директора тужног бр. ... од ..... године о отказу уговора о раду тужиоцу бр.../ од ..... године, којим је тужилац запослен са III степеном стручне спреме, КВ пољопривредни механичар, на пословима чувара, из разлога што је својом кривицом учинио повреду радне обавезе утврђене уговором о раду и због понашања које је такво да не може да настави рад код послодавца, те да му радни однос престаје дана ..... године, као и да је тужени обавезан да тужиоца врати на послове који одговарају његовој стручној спреми и радним способностима, а у року од 8 дана под претњом принудног извршења.

Обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 93.750,00 динара у року од 8 дана под претњом принудног извршења.

Против побијане пресуде тужени је изјавио жалбу из свих законом предвиђених разлога са предлогом да се првостепена пресуда преиначи и тужбени захтев одбије у целисти или укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Испитујући побијану пресуду у складу са одредбама чл. 386 ЗПП-а, овај суд налази да је жалба туженог делимично основана.

Према утврђењу првостепеног суда, тужилац је са туженим дана ..... године закључио уговор о раду за обављање послова чувара.

Тужени и ДОО „К.“ су два одвојена предузећа, али је директор туженог И. Х. истовремено и директор ДОО „К.“.

Директор туженог је 09.08.2012. године издао наредбу којом је магационерима туженог на свим локацијама наређено да не дозволе да се ниједна врста робе изнесе из магацина, без одобрења у писменом облику које је потписано од стране директора, те да ће се за кршење наредбе одговарати. Због тога је директор туженог дана 18.01.2013. године донео одлуку којој је наложено С. К. и С. П. да пренесу 100 тона кукуруза из магацина туженог у предузеће ДОО „К.“, најкасније до 21.01.2013. године до 12,00 часова, те да наведена одлука ступа на снагу даном доношења.

Запослени туженог, међу којима је био и тужилац су 20.01.2013. године факсом доставили допис туженом у коме су навели да нису дужни да извршавају налоге послодавца, док су у штрајку.

Дана 31.01.2013. године радници туженог су донели одлуку о ступању у штрајк у који су ступили 07.02.2013. године, о чему је био обавештен и О. и. р. у С.. Тужилац је био учесник штрајка, а тужени уговором о раду закљученим са тужиоцем није утврдио повреду радне обавезе и одговорност за запосленог због учествовања у штрајку, услед којих може да се покрене поступак за изрицање мере престанка радног односа тужиоца.

Ј. А., који је био представник радника у штрајку код тужене, је дана 19.02.2013. године био у ДОО „К.“ где је од Л. А., шефа возног парка код ДОО „К.“ добио информацију да постоји одлука директора туженог којом је одобрено да радници ДОО „К.“ дана 20.02.2013. године утоваре меркантилни кукуруз који се налази у силосима туженог, на шта је Ј. А. рекао да нема никаквих проблема да се кукуруз утовари. Након тога су радници ДОО „К.“ дана 20.02.2013. године, поступајући по одлуци директора, камионима отишли код туженог ради преузимања кукуруза из силоса. Међутим, од стране радника туженог били су спречени да изврше посао који им је наложен јер су капије биле закључане и додатно обезбеђене ланцима од бицикала, а и радници су физички спречавали улазак камиона у круг туженог. Како је С. К. добио радни налог да преузме кукуруз и како је у томе био спречен, на лице места су дошли Ф. Ч., Л. А. и М. Ђ.. Они су испред капија туженог затекли десетак полицајаца и већу групу бивших запослених код туженог. Ф. Ч. се обратио свим запосленима који су се налазили у штрајку саопштивши им да има одлуку директора којом се налаже утовар 100 тона меркантилног кукуруза, који је већ продат купцу из Б.. Међутим, запослени код туженог који су били у штрајку ни након тога нису дозволили утовар робе. Због тога је Ф. Ч. са групом радника из ДОО „К.“ и са радницима физичког обезбеђења „Г.“ компаније отишао до силоса где се налазио кукуруз, те им је наложио да обију браве на улазу у силос и да исеку катанце и ланце на капији. Након тога је отворена капија и возач ДОО „К.“ је био позван да доведе камион до силоса, али га је опет у покушају уласка у круг туженог спречила група од десетак радника-штрајкача. Наиме, радници су се ухватили за руке, а један број њих је чак легао и на земљу и тиме је спречен улазак камиона. Међу тим радницима се налазио и тужилац.

Директор туженог је дана 19.03.2013. године донео одлуку којој је наложио запосленима код туженог да дана 20.03.2013. године дозволе и да ничим не ометају утовар 50.000 кг меркантилног кукуруза рода 212 у камионе којим ће управљати возачи Љ. Р. и С. С., а све сходно диспозицији ДОО Е.Ц.

Ф. Ч., запослен код ДОО „К.“ је дао писмене извештаје поводом дешавања од 20.02. и 20.03.2013. године у којима је навео да су радници туженог, међу којима је био и тужилац спречили утовар меркантилног кукуруза из силоса туженог ради продаје купцима

Тужилац је био члан С. с. з. у п., п., д. и. и в. С., Г. С., а на основу приступнице коју је потписао ..... године. Тужени је уз допис дана 13.02.2013. године доставио упозорење на мишљење наведеном синдикату, које је синдикат примио 18.02.2013. године. Тужени је након тога донео још једно упозорење дана 21.03.2013. године које је такође дана 25.03.2013. године достављено на мишљење синдикату, али се синдикат ни на једно од достављених упозорења није изјаснио. Из образложења решења о отказу уговора о раду тужиоцу које је тужени донео дана ..... године произилази да је упозорење достављено на мишљење и тужиоцу, али уз навођење да тужиочево мишљење и одговор на упозорење нису од значаја за другачију одлуку туженог у погледу испуњености услова за отказ тужиоца. Како суду није достављено ниједно од поменутих упозорења о постојању разлога за отказ уговора о раду тужиоцу, није могла бити утврђена ни садржина тих упозорења.

Решењем о отказу уговора о раду од ..... године тужиоцу је отказан уговор о раду због тога што је својом кривицом учинио повреде редне обавезе утврђене уговором о раду и због понашања тужиоца које је такво да не може да настави да ради код туженог. Тужилац је спорно решење примио дана ..... године. У образложењу наведеног решења је наведено да је тужилац дана 20.02.2013. године са још 21 радником туженог спречио улазак камиона у круг туженог ради утовара 100 тона кукуруза, а који кукуруз се налазио у силосу туженог, те да је дана 20.03.2013. године поново, заједно са још 17 радника спречио улазак камиона ради утовара 50 тона кукуруза и предаје истог купцима, а који се такође налазио у силосу туженог. Надаље је наведено да је понашање тужиоца такво да је својом кривицом повредио радну обавезу утврђену чланом 25 став 2 уговора о раду и да је његово понашање такво да не може да настави рад код туженог у складу са одредбама Закона о раду.

Након доношења спорног решења тужилац је поднео захтев М. р., з. и с. п. РС, И. р. З.-б. о. ради доношења мера о одлагању извршења спорног решења до доношења правоснажне пресуде у овој правној ствари. Након тога је донета одлука да се извршење спорног решења туженог одлаже до правоснажности судске одлуке, те да је тужени дужан да тужиоца врати на рад по пријему решења и да га пријави на обавезно социјално осигурање. Тужени је уложио жалбу на овакво решење М., која жалба је одбијена као неоснована.

На основу овако правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, првостепени суд правилно одлучује о основаности тужбеног захтева.

Одредбом члана 180 став 1 и 2 Закона о раду је прописано да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179 тачка 1-6 овог закона запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање 5 радних дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења. У упозорењу из става 1 истог члана послодавац је дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење.

Наиме, имајући у виду горе наведену законску одредбу правилно је првостепени суд донео одлуку којом је усвојио тужбени захтев тужиоца и поништио као незаконито решење туженог о престанку радног односа тужиоцу, из разлога што је и по налажењу

овог суда, претпоставка законитог отказа, достављање запосленом писаног упозорења у коме су садржане чињенице и докази који указују на то да су се стекли услови за отказ и давање могућности тужиоцу да се изјасни на исто, те да се решење о отказу уговора о раду мора односити на исте повреде радних обавеза, као што су оне које су наведене у упозорењу. Наиме, у конкретном случају, тужени је у образложењу спорног решења навео да је упозорење достављено тужиоцу који се писмено и изјаснио на упозорење, али је првостепеном пресудом утврђено и да је тужена донела два упозорења о постојању разлога за отказ уговора о раду тужиоцу и то 13.02. и 21.03.2013. године. Међутим, како суд није могао да утврди садржину упозорења јер му нису достављена, а што је битна чињеница, с обзиром да се тужилац, као запослени који је добио отказ, морао изјашњавати на околности наведене у упозорењу које морају да садрже основ, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ уговора о раду, те да повреде радне обавезе које су наведене у том упозорењу морају бити садржане и у решењу о отказу уговора о раду, то је остало је нејасно на које од та два упозорења се тужилац изјаснио. Како је достављање упозорења на изјашњење тужиоцу нужан услов за законитост отказа уговора о раду и како је у конкретном случају тужени донео два упозорења и једно решење о отказу уговора о раду, остаје нејасно да ли се тужилац изјаснио на упозорење у коме су наведене исте оне повреде радне обавезе као и у спорном решењу или неке друге, с обзиром да тужени током поступка није доставио ниједно од та два упозорења, а што је био дужан да учини сагласно одредби члана 228 и 231 ЗПП-а. Такође, у прилог овоме првостепени суд правилно налази и да је прво упозорење донето дана 13.02.2013. године, а да се тужиоцу спорним решењем стављају на терет повреде радних обавеза које је учинио дана 20.02. и 20.03.2013. године, односно тек након доношења упозорења односно да постоји временско неслагање, јер из овога произилази да је тужени прво донео упозорење о постојању услова за отказ уговора о раду, а да су тек након тога наступиле чињенице које указују на то да је тужилац учинио повреде радних обавеза због којих му се може отказати уговор о раду. Како тужени током читавог поступка није доказао да је тужиоцу достављено на изјашњење баш оно упозорење које садржи исте отказне разлоге као и спорно решење о отказу уговора о раду (имајући у виду чињеницу да је тужени донео два упозорења о постојању разлога за отказ уговора о раду тужиоцу), а што је био дужан да учини, то и овај суд применом правила о терету доказивања налази да у поступку доношења спорног решења постоје одређени формални недостаци, који то решење чине незаконитим, чиме су сви супротни жалбени наводи туженог неосновани.

Такође, неосновани су жалбени наводи туженог да је тужба неразумљива и непотпуна, те да у тужби наведене чињенице нису поткрепљене ниједним доказом и да је исту као такву требало одбацити, из разлога што, по налажењу овог суда, тужба садржи све што је потребно да би се по њој могло поступати сагласно одредби члана 98 ЗПП-а, те да је тужилац и на припремном рочишту могао да предложи доказе ради утврђивања спорних чињеница, а сагласно одредби члана 303 став 1 ЗПП-а.

Међутим, како су наводи жалбе туженог у делу одлуке о трошковима парничног поступка основани, то је овај суд применом одредбе чл. 150, 153 и 154 ЗПП-а и важеће Адвокатске тарифе, сходно успеху тужиоца у овом поступку обавезао туженог да тужиоцу накнади трошкове поступка у укупном износу од 44.250,00 динара и то: на име састава тужбе износ од 16.500,00 динара, на име приступа пуномоћника на једном рочишту износ од 18.000,00 динара и на име приступа пуномоћника на једном одложеном рочишту износ од 9.750,00 динара.

Имајући у виду чињеницу да је тужени са жалбом успео само у незнатном делу овај суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка на име састава жалбе и таксе на жалбу и другостепену одлуку.

На основу свега наведеног, применом одредбе чл. 401 тач. 3 и чл. 390 ЗПП-а, одлучено је као у изреци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА

Снежана Кеџман, с.р.

Напомена:

Рев2 950/2014 од 06.11.2014. одбијена је као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 140/14.